

[Helge Adam Møller]

Vi siger ja, fordi det er i overensstemmelse med de holdninger og den politik, som vi Konservative har ønsket at FN skulle stå for i forbindelse med skabelsen af en ny verdensorden.

Vi siger også ja, fordi denne aktion kan sætte gang i seriøse fredsforhandlinger og derved forhindre, at den muslimske befolkning bliver fordrevet og de landområder, de endnu besidder, frataget dem med magt i løbet af nogle få måneder.

Endelig som det fjerde siger vi ja, fordi Danmark selvfølgelig har et politisk og et moralsk medansvar for udviklingen i Europa.

Jeg vil godt understrege og understrege meget stærkt, at formålet med denne nordiske styrke og dermed også de 125 ekstra danske soldater ikke er at intervenere i borgerkrigen. Danmark og FN skal ikke være krigsførende. Det, de danske og de nordiske FN-soldater skal, er at yde en militær beskyttelse af et område, nemlig Tuzla, som af FN er erklæret for et sikkert område sammen med seks andre. Det er altså et område, hvor civile mennesker har søgt beskyttelse mod borgerkrigen.

Hvad er så opgaverne for de danske og de nordiske soldater? Ja, de skal, fremgår det klart af Sikkerhedsrådets resolution, beskytte og sikre området Tuzla, de skal afskrække fra angreb, de skal for det tredje overvåge den eksisterende våbenhvile, de skal fremme tilbagetrækningen af militære og paramilitære enheder fra eller omkring området Tuzla, og de skal for det femte og sidste sikre, at humanitære hjælpekolonner kan komme frem.

Til at løse disse fem hovedopgaver er styrkerne bemyndiget til at anvende den nødvendige militære magt, og det vil sige også bruge luftstøtte, hvis der er behov for dette.

Det er ikke nogen nem og ikke nogen ufarlig opgave. Det må vi gøre os helt klart, hvert enkelt folketingsmedlem, inden vi skal stemme senere i dag eller i morgen. Vi skal ikke stikke blå i øjnene på os selv eller på de soldater, der skal ned at løse opgaven.

Derfor er det utrolig vigtigt, at de danske og de nordiske soldater og de enheder, som vi sender af sted, er sammensat, så de er egnet til at løse opgaven, og så de har den størst mulige sikkerhed. Derfor er vi tilfredse med, at hovedbidraget af de 125 danske soldater er en kampvognseskadron. Det er hærens bedst pansrede enhed. Det er den hærhed, der har den stør-

ste ildkraft. Det er en enhed, som kan virke ved dag og ved nat.

Alt dette betyder jo, at den er meget velegnet til at løse de opgaver, der kan komme på tale i forbindelse med beskyttelse af de civile mennesker, der er i Tuzlaområdet. Men samtidig er den også velegnet til at støtte og til at hjælpe de øvrige nordiske enheder, nordmændene og svenskerne, som ikke nær har det samme tunge udstyr. Endelig, og det er også væsentligt, giver den maksimal beskyttelse for det danske personel, der arbejder i kampvognseskadronen.

Selve det at give størst mulig sikkerhed for personellet – samtidig med at man selvfølgelig kan løse den opgave, der er stillet – må være et hovedkrav, når en sådan enhed sendes ud. Opgaven er jo, som jeg understregede før, ikke ufarlig.

Vi mener også, at sikkerheden er tilgodeset ved, at der i enheden indgår et flystøtteelement, som på kort tid kan tilkalde fly fra de NATO-lande, der nu har stillet det til rådighed. Vi synes også, sikkerheden er tilgodeset på en god måde ved, at det norske bidrag til styrken er et sanitetskompagni, altså en enhed, hvor der indgår læger og sygeplejersker, som kan udføre enhver tænkelig operation, og at nordmændene samtidig medbringer helikopter, så civile eller militære, der er såret, kan bringes frem til behandling på den minimale tid.

Lad mig så vende mig direkte til regeringen og til udenrigsministeren med en idé, med en tanke.

Er det ikke nu tiden til, at den danske regering opfordrer FN til at få oprettet en international udrykningsstyrke, en fredsskabende militær enhed, som i overensstemmelse med FN-pagtens kapitel 7 i særlige tilfælde kan gribe ind og stoppe blodsudgydelser og skabe fred på et langt tidligere tidspunkt, end FN i dag har mulighed for, simpelt hen fordi man ikke råder over midlerne, men fra gang til gang skal ud og opstille styrkerne og bede nationerne om at komme med dem?

Det, jeg forestiller mig i første omgang, er en FN-enhed på f.eks. ca. 100.000 mand, som opstilles af enheder fra et stort antal af FN's medlemslande, som har de nødvendige tunge våben, artilleri og kampvogne, og som råder over helikoptere og flystyrker – alt i alt en enhed,